

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 306/2018-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. septembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Pavlom Kuricom, Advokátska kancelária JUDr. Kuric, s. r. o., Dolný Val 11, Žilina, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 17 ods. 2 a 5 v spojení s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica sp. zn. 2 T 12/2017 z 12. apríla 2018 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Tost 12/2018 z 23. apríla 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. júna 2018 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva podľa čl. 17 ods. 2 a 5 v spojení s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky

uznesením Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica (ďalej len „špecializovaný súd“) sp. zn. 2 T 12/2017 z 12. apríla 2018 (ďalej aj „uznesenie špecializovaného súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Tost 12/2018 z 23. apríla 2018 (ďalej aj „uznesenie najvyššieho súdu“, spolu ďalej len „napadnuté uznesenia“).

2. Z obsahu sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je stíhaný ako obvinený vyšetrovateľom Prezídia Policajného zboru, Národnej kriminálnej agentúry, Národnej protizločineckej jednotky, expozitúry Západ za zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona a za iné trestné činy v konaní vedenom pod ČVS: PPZ-637/NKA-PZ-ZA-2016. Uznesením sudcu pre prípravné konanie špecializovaného súdu sp. zn. 2 Tp 12/2017 z 9. marca 2017 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Tost 11/2017 z 10. apríla 2017 bol sťažovateľ vzatý do väzby z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. a), b) a c) Trestného poriadku. Sudca pre prípravné konanie špecializovaného súdu uznesením sp. zn. 2 Tp 12/2017 z 12. apríla 2018 rozhodol o predĺžení lehoty trvania väzby sťažovateľa do 6. decembra 2018 vzhľadom na trvanie dôvodov väzby, zamietol žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu a súčasne rozhodol o nenahradení väzby obvineného dohľadom probačného a mediačného úradníka. O sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu špecializovaného súdu rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 3 Tost 12/2018 z 23. apríla 2018, ktorým jeho sťažnosť zamietol podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

3. Podľa sťažovateľa napadnutými uzneseniami bolo porušené jeho právo na „ochranu osobnej slobody pred jej nedôvodným obmedzením väzbou zaručenú článkom 17 ods. 5 v spojení s článkom 17 ods. 1 Ústavy SR“, ako aj právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Sťažovateľ v odôvodnení sťažnosti najmä uviedol:

«Špecializovaný súd a Najvyšší súd SR v okolnostiach prípadu nekonali v súlade s ustanovením čl. 2 ods. 2, keď postupom v nesúlade s čl. 2 ods. 2 ústavy porušili základné právo sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 2 v spojení s čl. 46 ods. 1 ústavy a tiež v spojení s čl. 50 ods. 2 ústavy. Nebolo v súlade s Tr. poriadkom rozhodnutí o ponechaní sťažovateľa vo väzbe.

... Aktuálne sa sťažovateľ nachádza vo výkone väzby 15 mesiacov. Vyšetrovateľ vykonal stovky úkonov a dokazovaní /vyšetrovací spis obsahuje viac ako 17 tisíc strán/ ale ani o jednom nebol sťažovateľ do dnešného dňa informovaný, tak ako to hovorí čl. 5 ods. 4 Dohovoru...

Špecializovaný trestný súd a Najvyšší súd SR predmetnú vec v uznesení odôvodnili tým, že „obhajoba je informovaná o nových podaniach do spisu.“

Z článku 5 ods. 4 Dohovoru jednoznačne vyplýva, že osoba vo výkone väzby musí byť informovaná o nových podaniach založených do spisu, aby jej bol umožnený priestor sa náležite k veci vyjadriť.

... Príslušné orgány postupovali zjavne aj v rozpore s obsahom čl. 2 ods. 1, čl. 6 ods. 1, 4 a čl. 10... Smernice 2012/13/EÚ z 22. mája 2002, ktorá je právne záväzná pre Slovenskú republiku, keď počas konania, ktoré je pomerne veľkého rozsahu /obsah vyšetrovacieho spisu je 17000 strán/ sťažovateľ nebol informovaný o žiadnych nových skutočnostiach, postupoch, posunoch, ani o zmenách v trestnom konaní, čím nebolo zaručené spravodlivé konanie a taktiež ani účinné uplatnenie práva na obhajobu.

Z týchto dôvodov nebolo rešpektované právo sťažovateľa a došlo k porušeniu čl. 5 ods. 4 Dohovoru a Smernice 2012/13/EÚ z 22. mája 2012.»

4. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po predbežnom prerokovaní sťažnosti takto rozhodol:

„Špecializovaný trestný súd, pracovisko Banská Bystrica uznesením č. 2T/12/2017 zo dňa 12. 4. 2018... v spojení s uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Tost/12/2018 zo dňa 23. 4. 2018, ktorým zamietol sťažnosť obvineného [REDAKOVANÉ], porušili základné právo sťažovateľa na ochranu osobnej slobody zaručené článkom 17 ods. 5 a odsek 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení so základným právom na súdnu ochranu priznaným článkom 46 odsek 1 Ústavy Slovenskej republiky.

... Uznesenie Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica č. 2Tp/12/2017 zo dňa 12. 4. 2018 a uznesenie Najvyššieho súdu SR Bratislava spisová značka 3Tost/13/2018 zo dňa 23.4.2018 zrušuje a Špecializovanému trestnému súdu, pracovisko Banská Bystrica prikazuje, aby obv. [REDAKOVANÉ] prepustil neodkladne z väzby na slobodu.

... Sťažovateľovi priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 390,50 Eur, ktorú je Okresný súd Bratislava I. povinný vyplatiť advokátovi JUDr. Pavlovi Kuricovi do dvoch mesiacov od vyhlásenia tohto nálezu...“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom návrhu na začatie konania, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred

ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv (čl. 2 ods. 2 ústavy). Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05).

8. Ústavný súd sa preto zaoberal namietaným porušením označených práv v rozsahu, v akom ich sťažovateľ zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom v sťažnosti pred ústavným súdom vymedzil v petite návrhu, t. j. skúmal, či napadnutými uzneseniami špecializovaného súdu a najvyššieho súdu došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy v spojení s čl. 46 ods. 1 ústavy. Tvrdenia o porušení iných práv (čl. 17 ods. 1 a čl. 50 ods. 2 ústavy, čl. 5 ods. 4 „*Dohovoru*“), ktoré sťažovateľ uvádza v texte sťažnosti mimo petitu, je podľa názoru ústavného súdu potrebné považovať iba za súčasť jeho argumentácie (obdobne III. ÚS 149/04, II. ÚS 65/07).

**K namietanému porušeniu označených práv uznesením špecializovaného súdu
sp. zn. 2 T 12/2017 z 12. apríla 2018**

9. Pri prerokovaní tejto časti sťažnosti ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity vyplývajúceho z čl. 127 ods. 1 ústavy. Toto ustanovenie limituje hranice právomoci ústavného súdu a všeobecných súdov rozhodujúcich v občianskoprávných a trestnoprávných veciach, a to tým spôsobom, že ochrany základného práva a slobody sa na ústavnom súde možno domáhať v prípade, ak takúto ochranu nemôžu poskytnúť všeobecné súdy.

10. Vzhľadom na to, že na preskúmanie postupu a uznesenia špecializovaného súdu bol povolaný najvyšší (druhostupňový) súd, ktorého právomoc predchádza právomoci ústavného súdu bezprostredne preskúmavať rozhodnutie súdu prvého stupňa v tejto veci, ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (obdobne napr. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, III. ÚS 290/06, III. ÚS 288/07, III. ÚS 208/08, III. ÚS 72/09, III. ÚS 165/2013).

**K namietanému porušeniu označených práv uznesením najvyššieho súdu
sp. zn. 3 Tost 12/2018 z 23. apríla 2018**

11. Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. ...

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

12. V rámci svojej rozhodovacej činnosti už ústavný súd konštatoval, že v ustanoveniach čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy garantujúcich základné právo na osobnú slobodu je obsiahnuté aj právo obvineného iniciovať konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho väzby a nariadil prepustenie obvineného, ak je väzba nezákonná, ako aj jeho právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie sa môže v zákonom určených prípadoch podmieniť zárukou. Obsah označených ustanovení ústavy korešponduje právam vyplývajúcim z čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru (napr. III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05).

13. Sťažovateľ namieta, že príslušné orgány postupovali v rozpore s obsahom „*Smernice 2012/13/EÚ z 22. mája 2002*“, keď nebol informovaný o nových skutočnostiach a úkonoch v trestnom konaní, v dôsledku čoho mu nebolo zaručené spravodlivé konanie ani účinné uplatnenie práva na obhajobu.

14. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

15. Ústavný súd nie je ďalšou inštanciou v sústave všeobecného súdnictva, ale nezávislým orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) pôsiacim mimo tejto sústavy. V súvislosti so svojím ústavným postavením ústavný súd vo svojej stabilizovanej judikatúre zdôrazňuje, že nie je jeho úlohou konať ako súd tretej alebo štvrtej inštancie, ale jeho úlohou je preskúmať v danej veci zlučiteľnosť opatrenia, ktorým je jednotlivec pozbavený slobody, s ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 165/02).

16. Ústavný súd pri uplatnení svojej právomoci vychádza z názoru, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu. Skutkové a právne závery všeobecného súdu by mohli byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery všeobecného súdu boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (obdobne napr. I. ÚS 13/00, III. ÚS 151/05).

17. Najvyšší súd napadnutým uznesením zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu špecializovaného súdu ako nedôvodnú a vo vzťahu k námietkam sťažovateľa uplatneným v ústavnej sťažnosti uviedol:

«Nielen z Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky III. ÚS/163/2003, ale i z ďalších rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ÚS/28/2001, ÚS/11/2004, ÚS/13/2004, ÚS/6/2007) vo všeobecnosti vyplýva, že účelom práva nazerať do spisu je poskytnutie príležitosti oboznámiť sa so všetkými skutočnosťami, podstatnými pre rozhodnutie vo veci a tým aj v plnej miere predložiť súdu vlastné argumentácie, v záujme ochrany vlastných práv, nielen pokiaľ ide o konanie vo veci samej, ale aj v konaní o zákonnosti väzby.

Obmedzenie práva na nazretie do spisu (§ 69 Trestného poriadku), či už vo forme neumožnenia využiť toto právo, alebo vo forme odmietnutia nazretia do spisu zo závažných dôvodov, môže vážnym spôsobom zasiahnuť do práva obvineného na obhajobu, najmä v takých prípadoch, keď obmedzenie tohto práva zo strany orgánov činných v trestnom konaní nemá žiadne opodstatnenie, či už technického charakteru, alebo nemá zákonný

podklad - § 69 ods. 2 Trestného poriadku a zároveň existujú ďalšie skutočnosti naznačujúce, že celé konanie je vedené neobjektívne a zjavne nie sú rešpektované pravidlá spravodlivého procesu, ktoré sa primerane aplikujú aj na konanie o väzbe.

Právo na nazretie do spisu nie je právom absolútnym, pretože ho možno obmedziť ako časovo (§ 69 ods. 5 druhá veta Trestného poriadku) tak i rozsahom (§ 69 ods. 1 Trestného poriadku, § 69 ods. 5 prvá veta Trestného poriadku, § 69 ods. 6 druhá veta Trestného poriadku) a tiež i obdobím, v ktorom sa neumožní nazretie do spisu (§ 69 ods. 2 Trestného poriadku - najmä v počiatočnej fáze vyšetrovania zo závažných dôvodov, t. j. v prípravnom konaní). V konaní pred súdom odmietnutie práva nazretia do spisu neprichádza do úvahy (§ 69 ods. 3 tretia veta Trestného poriadku). Napokon nazrieť do spisu nemôže ktokoľvek, ale len zákonom vymedzený okruh osôb.

Nielen z hľadiska posúdenia konania ako celku, či spĺňa kritéria spravodlivého procesu, ale aj v konaní o väzbe je potrebné garantovať obvinenému a jeho obhajcovi reálne uplatnenie práva na obhajobu a to aj vo forme využitia práva na nazretie do spisu. Pri takomto postupe je vždy nevyhnuté konať tak, aby bolo zachované nielen právo na obhajobu, ale aj tak, aby nedošlo k zmareniu účelu trestného konania. Spravodlivá rovnováha musí byť zachovaná, pretože neobmedzené (až šikanózne) uplatňovanie práva na nazretie do spisu by mohlo vážne ohroziť splnenie účelu trestného konania - v užšom slova zmysle konania o väzbe a v najužšom slova zmysle, napr. konania o predĺžení lehoty väzby (tento prípad), kedy by si obvinený neobmedzeným uplatňovaním práva na nazretie do spisu a následným nárokováním si lehoty na prípravu podania, či vyjadrenia, mohol vždy nárokovať porušenie práva na obhajobu (nemal dostatok času a podobne). V konaní o väzbe treba mať vždy na zreteli nielen dodržanie práva na obhajobu ale aj to aby jeho uplatňovaním nedochádzalo k ústavne neprimeranému predlžovaniu doby rozhodovania o väzbe, pretože by sa tak poprela jedna zo zásad trestného konania vyjadrená v § 2 ods. 6 Trestného poriadku týkajúca sa urýchleného a prednostného vybavovania väzobných vecí (II. ÚS 115/2016).

Preto je podľa názoru najvyššieho súdu dôležité vždy zachovať proporcionalitu medzi právom na nazretie do spisu (právom na obhajobu) a celkovým konaním príslušných orgánov tak, aby nebol narušený, či zmarený účel urýchleného a prednostného rozhodnutia o väzbe, najmä ak ide o konanie o väzbe, ktoré je časovo ohraničené, a preto je dôležité

skúmať, či existujú i ďalšie skutočnosti, naznačujúce, že vyšetrovanie, resp. postup prokurátora či sudcu pre prípravné konanie v prípravnom konaní je vedené neobjektívne, zjavne nerešpektujúc pravidlá spravodlivého procesu.

...

Obvinený ██████████ nazrel do spisu:

- 22. februára 2018 od 07.55 hod. do 16.15 hod. (č. 1.12280).

Časový priestor, ktorý vyšetrovateľ poskytol... obvineným na nazretie do spisu, považuje najvyšší súd za veľkorysý, a to aj s ohľadom na rozsah spisu. Nemožno totižto ignorovať fakt, že ide o nazretie do spisu a nie o preštudovanie spisu a fakt, že obhajcovia obvinených dostávajú v emailovej podobe kópie všetkých úkonov, o ktoré požiadajú, čo dokumentuje vyjadrenie obhajcu JUDr. Pavla Kurica, ktorý uviedol: „Mne vyšetrovateľ zasiela kópie zápisníc všetkých úkonov, ktorých sa zúčastňujem, žiadam aj kópie zápisníc úkonov, ktorých sa nezúčastňujem, aj tieto sú mi zasielané emailom. Vyšetrovateľ mi ich vždy zašle v lehote 5 až 10 dní“ (č. 1. 699).

Podľa názoru najvyššieho súdu, z vyššie uvedeného nevyplýva, že by obvineným bolo upierané, alebo zámerne obmedzované právo na nazretie do spisu tak, že by to malo negatívny dosah na ich právo na obhajobu, pričom ani postup vyšetrovateľa nenaznačuje, že by vyšetrovanie viedol neobjektívne, nerešpektujúc pravidlá spravodlivého procesu. Preto si najvyšší súd neosvojil tvrdenia obvinených o porušovaní ich práva na obhajobu a v konečnom dôsledku ani o nezákonnosti uznesenia sudcu pre prípravné konanie, ktorým bola predĺžená lehota ich väzby, zamietnuté ich žiadosti o prepustenie z väzby a rozhodnuté o nenahradení väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka.

Najvyšší súd nezdieľa argumenty obhajoby o tom, že obvinení nemali dostatok času na prípravu - na výsluch pri rozhodovaní o predĺžení lehoty väzby a poukazuje na to, že „Vo väzobných veciach je podstatná predovšetkým rýchlosť konania, preto už z povahy vecí nie je možné na toto konanie vzťahovať požiadavku dostatočného času na prípravu obhajoby v takom rozsahu, ako to vyžaduje článok 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, či článok 6 ods. 3 písm. b) Dohovoru“ (II. ÚS 52/2018). „Aj v ustanovení § 72 ods. 2 Trestného poriadku, je reflektovaná požiadavka na rýchlosť a flexibilitu rozhodovania vo väzobných veciach, o čom svedčí upustenie od nutnosti formálnych predvolaní k výsluchu (predpokladá sa akákoľvek vhodná forma upovedomenia o konaní výsluchu, ktorá je

spôsobilá účinne odovzdať informáciu o plánovanom výsluchu), či zakotvenia lehôt tak, ako to je na iných miestach Trestného poriadku“ (II. ÚS 2/2018).

Najvyšší súd považuje postup sudcu pre prípravné konanie pred i počas výsluchu obvinených, za súladný so zákonom a domnieva sa, že aj s Ústavou Slovenskej republiky bez toho, aby zistil akékoľvek negatívne dopady na práva obvinených, súvisiace s ich možnosťou prípravy na výsluch a tak realizáciou práva na obhajobu.»

18. Vychádzajúc z citovanej časti odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup tohto súdu, ktorý by nemal oporu v zákone. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že najvyšší súd sa zaoberal námietkou sťažovateľa o porušení jeho práva na obhajobu postupom orgánov činných v trestnom konaní, ktoré mu neumožnili nazrieť do spisu, a s touto námietkou sa vyčerpávajúco a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadal. V každom prípade tento postup najvyššieho súdu pri odôvodňovaní svojho právneho záveru vo veci sťažovateľa nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným.

19. Najvyšší súd postupoval ústavne konformným spôsobom a sťažnosť neobsahuje také tvrdené porušenie ústavnoprocených princípov obmedzenia osobnej slobody väzbou, ktorého reálnosť by bolo možné posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. V sťažnosti sú uvedené len skutočnosti, ktoré sťažovateľ uplatnil v konaní pred všeobecnými súdmi, a na tieto námietky dostal aj primeranú, zákonu (Trestnému poriadku) a ústave zodpovedajúcu odpoveď v odôvodnení napadnutého uznesenia. Podľa názoru ústavného súdu nie je potrebné, aby odôvodnenia všeobecných súdov dávali odpoveď na každú námietku v sťažnostiach obvinených, postačuje, ak tieto odôvodnenia obsahujú odpoveď na zásadné otázky, ktoré majú vplyv na rozhodnutie o vzatí do väzby v súlade s vymedzenými ústavnými princípmi.

20. Vzhľadom na uvedené závery sa sťažnosťou sťažovateľa napádané rozhodnutie najvyššieho súdu nejaví ako arbitrárne, svojvoľné či zjavne neodôvodnené, a tak nezlučiteľné s čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti už po jej predbežnom prerokovaní odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

21. V súvislosti s námietkou porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej už vyslovil, že procesnoprávne garancie vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy sa týkajú tej časti trestného konania, ktorej predmetom je rozhodovanie o samotnom trestnom obvinení (resp. o obžalobe) osoby, a nie sú priamo aplikovateľné na konanie týkajúce sa väzby. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa v časti, ktorou namieta porušenie uvedeného práva v súvislosti s konaním, v ktorom sa preskúmava zákonnosť jeho väzby, odmietol po predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti pre neexistenciu vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným porušením označeného práva a napadnutým uznesením najvyššieho súdu pri rozhodovaní o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby.

22. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu rozhodovať o ďalších nárokoch na ochranu ústavnosti uplatnených v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. septembra 2018